

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2077

Κυριακὴ Δ' τῶν Νηστειῶν (Ἔβρ. 6,13-20)
18 Μαρτίου 2018

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἐλπίδα, ἡ ἄγκυρα τῆς ζωῆς μας

«... Ἰσχυρὰν παράκλησιν ἔχωμεν οἱ καταφυγόντες κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος· ἦν ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν...» (Ἔβρ. 6,18-19)

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἀγαπητοί μου, δὲν εἶνε μόνο ὁ σφοδρὸς ἐλεγκτὴς τῆς ἀνθρώπινης κακίας· δὲν μόνο αὐτὸς ποὺ ρίχνει κεραυνούς, αὐτὸς ποὺ σὰν πέλεκυς πέφτει καὶ συντρίβει τὰ γερασμένα δέντρα τῆς ἁμαρτίας· **εἶνε καὶ ὁ παρήγορος ἄγγελος** τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς.

Γνωρίζει καλὰ τὸν ἄνθρωπο ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ἀγάπησε προηγουμένως τὸν Κύριο καὶ μετανόησε εἰλικρινὰ γιὰ τὸ παρελθόν του. Βαπτίστηκε καὶ μπῆκε στὴν Ἐκκλησία. Πῆρε στὸ ὦμο τὸ σταυρὸ του καὶ ἔζησε μὲ ἀκρίβεια καὶ συνέπεια τὴ χριστιανικὴ ζωὴ· δοκίμασε τὴ δυσκολία, τὸν ἀγῶνα καὶ τοὺς πειρασμούς της· ἤπια τὰ πικρὰ ποτήρια τῆς θλίψεως.

Γνωρίζει λοιπὸν ἀπὸ δική του πείρα ὅτι ἔρχονται στιγμὲς ποὺ ὁ πιστὸς, κάτω ἀπ' τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ ποὺ σηκώνει, κάμπτεται, καὶ τότε **ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια, παρηγοριά, ἐμψύχωσι**. Ἀλλὰ τὴν ἐμψύχωσι αὐτή, στίς φοβερὲς ἐκεῖνες ἡμέρες καὶ ὥρες τῆς ζωῆς, τὴν δίνει μόνο ἡ ἐλπίδα στὸ Χριστό. Γι' αὐτὸ τώρα, γράφοντας στοὺς ἐξ Ἑβραίων Χριστιανούς, ποὺ ὑπέφεραν τὰ πάνδεινα ἀπὸ τοὺς ὀμοφύλους τους μέσα σὲ μιὰ γενεὰ ἄπιστη, ὁ ἀπόστολος θέλει νὰ τοὺς ἐμψυχώσῃ μὲ τὴ χριστιανικὴ ἐλπίδα.

Μὴν ἀπελπίζεστε, τοὺς λέει. **Νὰ ἔχετε τὶς ἐλπίδες σας στὸ Θεό**. Ὁ Κύριος, ποὺ ἔδωσε ὑποσχέσεις, θὰ ἐκπληρώσῃ τὶς ὑποσχέσεις του. Στηρίξτε τὴν ἐλπίδα σας σ' αὐτὸν ὅπως ἔκανε κι ὁ Ἄβραάμ, ὁ ὁποῖος πέρασε μὲν ἀπὸ τὴν πρωτάκουστη ἐκείνη δοκιμασία, νὰ τοῦ ζητήσῃ δηλαδὴ ὁ Θεὸς νὰ θυσιάσῃ τὸ μονάκριβο παιδί του, ἀλλὰ δὲν κλονίστηκε· κράτησε τὴν ἐλπίδα του, καὶ τέλος εὐλογήθηκε πλοῦσια. Κ' ἐσεῖς μὴν ἀφήσετε νὰ χαθῆ ἡ ἐλπίδα σας, κρατῆστε τὴν σφιχτά, καὶ δὲν θὰ

χαθῆτε. Ὁ Κύριος δὲν λέει ποτέ ψέματα, εἶνε ἀδύνατον νὰ πῆ ψέμα· λοιπὸν δὲν θὰ σᾶς ἐξαπατήσῃ, δὲν θὰ σᾶς γελάσῃ. Μπορεῖ νὰ ἀργῆ, ἀλλὰ δὲν λησμονεῖ· πραγματοποιεῖ τὸ λόγο του, εἶνε φερέγγυος καὶ ἀξίопιστος. Ἡ ψυχὴ σας βέβαια θὰ περάσῃ ἀπὸ ἕναν ὠκεανὸ θλίψεως, γιὰτὶ κατὰ τὸ σοφὸ σχέδιο τοῦ παναγάθου Κυρίου μας αὐτὸς εἶνε ὁ στενὸς καὶ δύσβατος δρόμος ποὺ ὀδηγεῖ στὴν κάθαρσι καὶ τὴ σωτηρία, αὐτὴ εἶνε ἡ **«τεθλιμμένη ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν»** (Ματθ. 7,14)· ἐφ' ὅσον ὅμως ἔχετε τὴν ἐλπίδα σας στὸ Θεό, δὲν θὰ καταποντισθῆτε, δὲν θὰ χαθῆτε.

Ἡ ἐλπίδα, νὰ ἡ ἄγκυρα τῆς ψυχῆς, νὰ **τὸ στήριγμα τοῦ πιστοῦ**. Ὅσοι λοιπὸν καταφύγαμε καὶ πιαστήκαμε ἀπὸ τὴν ἐλπίδα στὸν Κύριο, νὰ νιώθουμε δυνατὴ παρηγοριά. Αὐτὴ τὴν ἐλπίδα ἔχουμε **«ὡς ἄγκυραν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν καὶ εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος, ὅπου πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσῆλθεν Ἰησοῦς, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ, ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τὸν αἰῶνα»** (Ἔβρ. 6,18-20). Ἡ ἐλπίδα μας εἶνε ὁ Χριστὸς, ὁ ὁποῖος, μὲ τὴ θυσία του ποὺ προσέφερε ὡς αἰώνιος ἀρχιερεὺς, εἰσῆλθε στὰ ἀληθινὰ ἅγια τῶν ἁγίων, δηλαδὴ στὸν οὐρανὸ, ἐτοιμάζοντας τὸ δρόμο γιὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε κ' ἐμεῖς. Ἐκεῖ λοιπὸν εἶνε τὸ δυνατὸ καὶ ἀσάλευτο στήριγμά μας, ἐκεῖ εἶνε ἡ ἀδιάψευστη ἐλπίδα μας.

* * *

Ἡ ἐλπίδα, ἀγαπητοί μου, εἶνε θεῖο δῶρο. Εἶνε μία ἀπὸ τὶς πιὸ σημαντικὲς δυνάμεις τῆς ψυχῆς. Χωρὶς αὐτὴν δὲν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ κἀνῃ οὔτε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ἡ ἐλπίδα **εἶνε ἀπαραίτητη σὲ κάθε ἔργο**. Ὁ γεωργὸς σπέρνει τὸ σπόρο στὸ χωράφι μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ θερίσῃ περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἔ-

σπειρε. Ὁ ναυτικὸς φεύγει ἀπὸ τὸν τόπο του, ξανοίγεται στὸ πέλαγος καὶ διασχίζει τὸν ὠκεανὸ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ φτάσῃ καλὰ στὸ λιμάνι τοῦ προορισμοῦ του. Ὁ ἔμπορος τολμᾷ καὶ ρίχνει στὴν ἀγορὰ τὰ κεφάλαιά του μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ κερδίσῃ καὶ θὰ τὰ πολλαπλασιάσῃ. Ὁ ἄρρωστος παίρνει τὸ φάρμακο ποῦ τοῦ γράφει ὁ γιατρός καὶ ὑποβάλλεται σὲ αὐστηρὴ δίαιτα μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ θεραπευθῇ καὶ θ' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν ἀσθένειά του.

Ἡ ἐλπίδα εἶνε σύντροφος καὶ **ἐκείνου ποῦ εὐτυχεῖ**, ἀλλὰ καὶ **ἐκείνου ποῦ δυστυχεῖ**. Αὐτὸς μὲν ποῦ ζῆ τώρα εὐτυχισμένος ἐλπίζει, ὅτι ἡ εὐτυχία του αὐτὴ θὰ διατηρηθῇ καὶ θὰ ὑπάρχῃ στὴ ζωὴ του διαρκῶς· ἐνῶ αὐτὸς ποῦ ζῆ τώρα σὲ δυστυχία ἐλπίζει, ὅτι αὐριο οἱ συνθηκὲς τῆς ζωῆς του θὰ βελτιωθοῦν, θὰ βγῇ ἀπὸ τὴ δυστυχία καὶ θὰ γνωρίσῃ καὶ αὐτὸς τὴν εὐτυχία. **Ἡ ἐλπίδα εἶνε σύντροφος ὄλων**. Ῥίχνει σὰν ἥλιος τὶς φωτεινὲς ἀκτῖνες τῆς παντοῦ· καὶ στὰ ἀνάκτορα, ὅπου οἱ ἄρχοντες ζοῦν μὲ ἄνεσι καὶ εὐχονται ὁ χρόνος τῆς ἐξουσίας νὰ μὴν τελειώσῃ, ἀλλὰ καὶ στὶς φυλακὲς, ὅπου ὁ βαρυποινίτης ζῆ μὲ στερήσεις καὶ δὲν βλέπει τὴν ὥρα πότε ἡ ποινὴ του θὰ λήξῃ καὶ ἡ πόρτα τοῦ κελιοῦ του θ' ἀνοίξῃ γιὰ νὰ βγῇ ἀπ' τὴ φυλακὴ ἐλεύθερος.

Ἡ ἐλπίδα εἶνε ὁ καλὸς σύντροφος ὄλων· καὶ μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ὁ μόνος πραγματικὰ δυστυχισμένος εἶνε ἕνας, ἐκεῖνος στὸν ὁποῖο ὁ ἥλιος τῆς ἐλπίδος ἔπαψε νὰ στέλνῃ τὶς ἀκτῖνες του. **Ζωὴ χωρὶς ἐλπίδα εἶνε μαρτύριο, μιὰ μικρὴ κόλασι**· γιὰτὶ καὶ τῆς κολάσεως αὐτὸ εἶνε τὸ χαρακτηριστικόν, ὅτι ἐκεῖ μέσα θὰ ἐκλείψῃ καὶ θὰ σβῆσῃ κάθε ἐλπίδα.

* * *

Ἄν ἡ ἐλπίδα, ἀγαπητοί μου, εἶνε χρήσιμη στὰ καθημερινὰ μας βιοποριστικὰ ἔργα, πολὺ πιὸ χρήσιμη, χρησιμώτατη, εἶνε στὸ ὑψηλὸ ἔργο, στὴν **οὐράνια ὑπόθεσι τῆς σωτηρίας** τῆς ψυχῆς μας. Ἡ ἐλπίδα ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ μᾶς βοηθήσῃ πάντοτε, ὅτι θὰ ἐκπληρώσῃ τὶς ὑποσχέσεις του ποῦ εἶνε γραμμένες στὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο καὶ γενικὰ στὴν ἁγία Γραφή, ἡ ἐλπίδα αὐτὴ εἶνε, ὅπως τὴ χαρακτηρίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος σήμερα, **«ἀσφαλῆς καὶ βεβαία»**, ἀξιόπιστη δηλαδὴ καὶ σίγουρη.

Ἄλλες ἐλπίδες διαψεύδονται, καὶ τότε ἐκεῖνος ποῦ στηρίχθηκε σ' αὐτὲς ἀπογοητεύεται ὁ ἴδιος ἀλλὰ καὶ ντροπιάζεται μπροστὰ στοὺς ἄλλους ποῦ βλέπουν ὅτι ἀπατήθηκε, ὅτι τὸ στηρίγμα του τὸν πρόδωσε. Μιὰ ἐλπίδα ποῦ στηρίζεται σὲ πρόσωπα καὶ πράγματα τοῦ κόσμου τούτου ἀποδεικνύεται πολλὰς

φορὲς ψεύτικη καὶ γίνεται, ὅπως λέει κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους σοφοὺς, **«μῆτηρ συμφορῶν»**. Ἀντιθέτως **ἡ ἐλπίδα ποῦ στηρίζεται στὸ Χριστὸ ἔχει τὸ βέβαιο καὶ τὸ ἀσφαλές**, ἔχει ἀξιολογία καὶ σιγουριά.

Ἡ ἐλπίδα αὐτὴ εἶνε ἡ ἄγκυρα τῆς ψυχῆς στὸ ταξίδι τῆς ζωῆς. **Τί εἶνε ἡ ἄγκυρα;** Ἐνα βαρὺ σιδερένιο ἐξάρτημα, μὲ τὸ ὁποῖο εἶνε ἐφωδιασμένα ἀπαραιτήτως ὅλα τὰ σκάφη ποῦ πλέουν στὴ θάλασσα. Αὐτὸ ποντίζεται μὲ ἀλυσίδα μεγάλου μήκους στὸ βάθος τῆς θαλάσσης, ὅπου λόγῳ τοῦ ἀγκυλωτοῦ σχήματος καὶ τοῦ βάρους του ἀγκιστρώνεται στὸ βυθὸ καὶ συγκρατεῖ τὸ πλοῖο ἀπὸ τὸν κίνδυνο νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὰ κύματα καὶ τοὺς ἀνέμους καὶ νὰ προσκρούσῃ σὲ βράχους ἢ νὰ προσαράξῃ.

Ὅπως λοιπὸν τὸ πλοῖο, ὅταν ρίξῃ τὴν ἄγκυρά του ἀσφαλίζεται καὶ δὲν παρασύρεται ἀπὸ τὰ ρεύματα, ἔτσι καὶ **ἡ ψυχὴ μας**, ὅταν ἔχῃ τὴν ἐλπίδα τῆς στὸ Χριστό, **εἶνε ἐξασφαλισμένη**· δὲν θὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τοὺς ἀνέμους τῆς ἀπιστίας, δὲν θὰ γίνῃ παιχνίδι κανενός, δὲν θὰ κινδυνεύσῃ ἡ σωτηρία της.

* * *

Ἀγαπητοί μου! Ὅλες οἱ ἐλπίδες ποῦ στηρίζουμε σὲ πράγματα τοῦ κόσμου τούτου εἶνε ἄγκυρες, ἀλλὰ **ἄγκυρες ἐπισφαλεῖς**, στηρίγματα ἀνίσχυρα, ποῦ μία σφοδρὴ θύελλα τῆς ζωῆς μπορεῖ νὰ τὰ παρασύρῃ καὶ νὰ τὰ ἀχρηστεύσῃ, καὶ τότε ἐμεῖς θὰ μείνουμε μέσα στὸν κόσμον δίχως ἐλπίδα, σὰν πλοῖα δίχως ἄγκυρα μέσ' στὸν ὠκεανόν.

Ἀσφαλῆς ἄγκυρα, ποῦ ποτέ κανεὶς καὶ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ κόψῃ τὴν ἀλυσίδα της, εἶνε μόνον ἡ ἐλπίδα στὸ Χριστό. Γιὰτὶ αὐτὴ **ἐξαρτᾶ τὸν Χριστιανὸ ὄχι ἀπὸ τὴ γῆ**, ἡ ὁποία μιὰ μέρα θὰ παρέλθῃ μαζί μὲ ὅλα τὰ ἀγαθὰ της, τὰ ἰνδάλματά της καὶ τὰ στηρίγματά της, **ἀλλ' ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἀπὸ τὸ Χριστό**. Ἐκεῖνος κατὰ τὴν πίστι μας εἶνε αἰώνιος καὶ ἀμετακίνητος, καὶ μέσα στὶς τροπὲς καὶ ἀλλοιώσεις μένει ἄτρεπτος καὶ ἀναλλοίωτος.

Μὴ γινώμαστε λοιπὸν ἄφρονες. Ἄς παραδειγματιστοῦμε ἀπὸ τὴ φρονιμάδα τῶν ναυτικῶν. Ὅπως αὐτοὶ δὲν ἐπιχειροῦν νὰ ταξιδέψουν στὶς θάλασσες ἂν δὲν ἔχουν ἐν τάξει τὴν ἄγκυρα τοῦ πλοίου τους, ἔτσι κ' ἐμεῖς, ἂν θέλουμε νὰ διαπλεύσουμε τούτῃ τὴ ζωὴ καὶ νὰ σώσουμε τὶς ψυχὲς μας, τὸ δικό μας σκάφος, ἂς ἔχουμε ὡς ἐφόδιο, σὰν ἄγκυρα, τὴν ἐλπίδα στὸ Χριστό· **«ἡ δὲ ἐλπίς οὐ κατασχύνει»**, **αὐτὴ ἡ ἐλπίδα δὲν θὰ μᾶς ἀπατήσῃ ποτέ** (Ρωμ. 5,5).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**